

Našch nětejschy kněz, groba Ferdinand Eckbrecht v. Dürckheim pschebuwašcho na sachopeņu augusta w Mežu, aby tam wojnsku telegrafiju naporak. Jogo kněni mańželska pať, jadua kšchuta dušcha, hobstara doma tu žywnoscź. Zeje staršchy syn stojascho ako hulanowy hušchť nedaložo wot naš pla Hattina; my bužomy posdzej wot nog klyšchasch a wěnk na jogo row položysch. Ten drugi syn stojascho ako offizier pla mobilgardy w Strašburgu a zynašcho tam swoju klyšchnoscź tať deče ať možno. Tej dwa młodschej syna wostašchtej doma a pomogašchtej mašchi.

Sše rosmějo, až kněžnych grod běšcho głowny kwartier ja generalow a hušchťow. — Ta něgluša pla Weišenburga běšcho še stała, a zaš pojedanča běšcho mimo, ga stupi general D'Herillier k tomu młodschemu synu a zašcho: „Něwěšcho muža tudy w Fröschweileče, kenz pla Nimzow mimo do Sulza by jochtať a tamštem hušchťoju depešchu doňasť?“ — „Mjasy burjami taťeg muža? a čto by něto swoj dom spuščczik, žož kuždy dwor a kužde gumno jo š wojakami nabite!“ — „Něj mjasy towsyntami žeden, kenz jochtasch mogat?“

Ten 16-lětny młožeńz še wěle něpomyšli, ale wotgroni: „General, ja budu jochtasch!“ — a na drugi boť won sawoła: „Jaťob, mojog arabata, ale nachwatki!“ To še staňo. Ten golz satakajo tu depešchu ja nadra, škoznyjo na koňa — božeme — a něto žo, až kameňe šchčzerze a šchkrě lětaju. Bog šchi swarnuj, ty młoda kšchej. — We Sulzu stoje juž Prusijany, te jog hupytaju, zoju jog pschiměsch, ja nim, ale won leschi kaž wěťsch a miňo še jim. Bla gole ja Sulzom dogonijo franzojskich hubegaťow, jich rědne wojnstwo, běda, kať smuťone, niz hynať ako